Laberint, sense Ariadna

written by Pere Grau i Rovira | 7 de maig de 2022

Tots els mitjans (especialment els catalans, com és natural) van plens de l'escàndol del Catalangate. I espero que l'amable lector em perdoni si no resisteixo la temptació d'afegir un article més a la muntera que en parla cada dia. Miraré de fer-ho curtet. No em ficaré en detalls dels quals els nostres periodistes estel·lars ja n'informen amb acurada solvència. Només pretenc exposar unes consideracions generals que es pot fer qualsevol ciutadà amb dos dits de front.

El Regne d'Espanya, aquesta "democràcia plena i consolidada", està regida per gent que no solament té una falta total d'escrúpols a l'hora d'ofegar violentament les amenaces contra la seva sacrosanta "unidad", sinó que a més, immersa en la realitat paral·lela que s'inventen, és incapaç de trobar sortides lògiques del laberint on ells mateixos s'han ficat. Això no disminueix la seva perillositat, una bèstia acorralada sempre és perillosa, però a poc a poc els està portant a un punt de no-retorn en el qual tot el seu sistema es pot col·lapsar.

Amb tota la raó, aquesta sortida de sainet de l'espionatge a Sánchez i Robles és posada en dubte per tots els nostres comentadors. Però suposem que Bolaños i cia ja hi comptaven que a Catalunya no ens ho creuríem. El que per ells és important és la credibilitat que trobin a l'estranger, on es puguin ara presentar no com a malfactors sinó com a víctimes (pobrets…) de serveis no identificats ni comprovables. Les dues possibilitats que hi ha són fatals totes dues: o només és una maniobra sense fonament real per treure Sánchez i Robles del laberint, i això ja diria molt del pànic existent entre els manaires, o té un fonament real (sigui cosa del Marroc o dels "poders fàctics") i llavors els seus serveis secrets de protecció han fallat escandalosament. I no sabria dir què és pitjor pel camaleó de la Moncloa.

Amb tot aquest embolic, Espanya serveix en safata a Catalunya una inesperada possibilitat d'inclinar a favor seu l'acceptació internacional del desig d'independència. Com sovint s'ha dit, quan l'horitzó és més negre, quan totes les portes semblen tancades, aleshores Espanya ens en torna a obrir alguna. I ara torna a passar. La incògnita és si els catalans sabran aprofitar-la. Que l'exili està picant fort ja s'hi podia comptar. Que Generalitat i Parlament no ajustin els fets a les indignades paraules, potser també. Però el Catalangate és un terratrèmol que canvia tot el panorama i la pressió sobre els "prudents" pot augmentar de tal forma que no tinguin més remei que mullar-se de debò.

Fins fa ben poc el nostre panorama semblava petrificat. Ara tot està en moviment i la situació pot canviar tan ràpidament com les múltiples imatges d'un calidoscopi. Hi ha tants factors en dansa, que és difícil de dir quin pot ser decisiu i quin no. I encara que em repeteixo, un d'aquests factors crucials és l'evolució del Consell per la República, de l'Assemblea i de l'organització que es creï a l'interior. La tempesta actual pot ser un element que acceleri la seva actuació i la seva importància.

Tot això no vol dir pas de caure en un optimisme exagerat, però enforteix la decisió de no caure en un pessimisme paralitzant. I serà interessant de veure quines giragonses faran els manaires espanyols perduts en el laberint i sense cap fil d'Ariadna que els ajudi.